

Голас Радзімы

№ 46 (731)

Чэрвень 1963 г.

Год выдання 9-ы

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЙ СЕКЦЫІ КАМІТЭТА ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ
І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ СУВ'ЯЗЕЙ З СУАЙЧЫННІКАМІ

ТЫДЗЕНЬ
САЛІДАРНАСЦІ
З ІСПАНСКИМ НАРОДАМ

ПАД ЗНАКАМ АСТУРЫІ

Мінуў год з часу гераічнай забастоўкі астурыйскіх гарнякоў, якую падтрымала ўся працоўная Іспанія. Усе памятаюць падзеі тых дзён, калі бора, якая прамчалася над Іспаніяй, расхістала асновы франкісцкага рэжыму. Вось што перадавала агенцтва Франс Прэс у канцы мая мінулага года: «Да бастуючых гарнякоў Астурый далучыліся больш чым 45 тысяч металургаў Біскаі. Хваля забастовачнага руху коціцца па Ла-Манчы і Арагону, забаставалі рабочыя заводу «Кальва Сатэла» ў «Пуэртальяна, шахцёры Сідудад Рыяля, гарнякі Рыо Тынта. Забастоўкі праходзяць у Сарагоне, у Сагунта, Віга, Эль Фероле...».

Мужнае выступленне рабочых падтрымалі самыя разнастайныя слаі іспанскага народа.

Барацьба іспанскіх працоўных выклікала шырокі водгук і падтрымку ва ўсім свеце.

Напалоханы размахам забастовачнай барацьбы, ростам адзінства працоўных, урад Франка быў вымушаны пайсці на некаторыя ўступкі. Шахцё-

ры Аўстрыі дабіліся завальнення сваіх патрабаванняў аб павышэнні зароботнай платы, урад абяцаў не ўжываць ніякіх рэпрэсій супраць удзельнікоў забастовак.

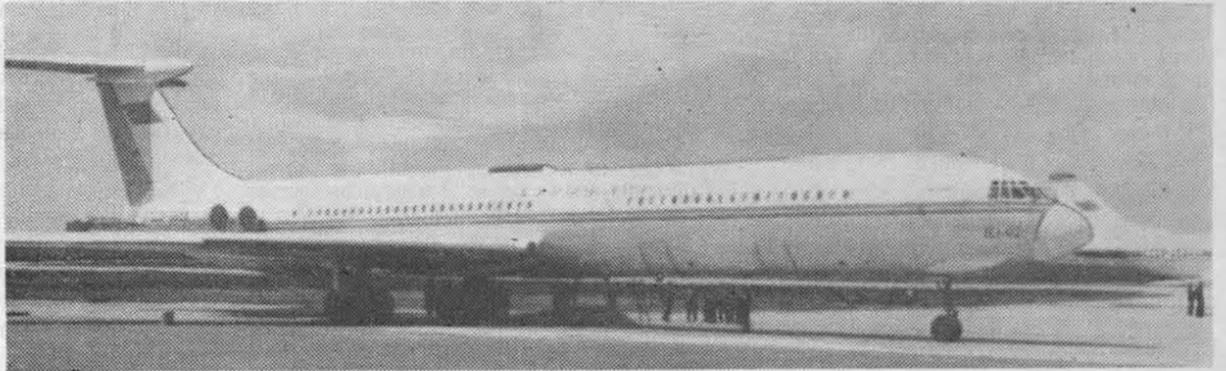
Цяпер стала зразумела, што абяцанні урада каудзіліо — гэта блэф. Тыя прыбаўкі да зароботнай платы, якіх дабіліся рабочыя, былі начыста «з'едзены» няўхільным ростам цен. «Лібералізацыя рэжыму», «прафсаюзная дэмакратыя», «права на забастоўкі», «удзел народа ў кіраванні краінай» — усе гэтыя гучныя словы на справе аказаліся чыстай дэмагогіяй.

Для таго, каб засцерагчы ад небяспекі свой хістка трон, Франко ўжыў свой улюбёны метадаў — тэрор. Усю зіму ў Іспаніі не спыняліся пасяджэнні ваенных трыбуналаў, якія асудзілі і пасадылі ў турму сотні барацьбітоў за свабоду і шчасце свайго народа. Многія ўдзельнікі забастоўкі былі высланы са сваіх родных месцаў. Гэта хваля франкісцкага тэрору дасягнула анагею, калі да пакарэння смерцю быў прыгавораны палымыяны патрыёт Іспаніі Хуліян Грымау.

Франкісты пралічыліся. Ні дэмагагічныя абяцанні, ні тэрор не мелі таго дзеяння, на якое разлічвала кіруючая верхавінка. Гэта пацвярджаюць весткі, якія прыбываюць з-за Пірынеяў.

У канцы мая аб'явілі забастоўку пратэсту супраць забойства Грымау 12 тысяч металургаў Севільі. Характэрна, што ў гэтым выступленні аб'ядналіся рабочыя самых разнастайных палітычных перакананняў: і католікі, і сацыялісты, і камуністы, і анархісты, і беспартыйныя. Такім чынам, урокі мінулага не прапалі дарэмна. Працоўныя Іспаніі ўсведамляюць, што толькі праз адзінства ўсіх антыфашыстаў ляжыць шлях да перамогі.

В. БУХАНАУ.
(АДН).

Ва Унукаўскім аэрапорце сталіцы ўпершыню зрабіў пасадку, закончыўшы чарговы выпрабавальны палёт, новы савецкі пасажырскі самалёт «ІЛ-62».

Паветраны лайнер створан калек-

тывам на чале з генеральным авіяканструктарам, лаўрэатам Ленінскай прэміі С. В. Ільёшыным. Новы карэбель мае чатыры рэактыўныя турбіны, у яго салонах могуць свабодна размясціцца звыш 160 пасажыраў.

Пасля заканчэння выпрабаванняў самалёты «ІЛ-62» выйдуць на пасажырскія трасы.

НА ЗДЫМКУ: «ІЛ-62» ва Унукаўскім аэрапорце.

Фотакроніка ТАСС.

ХРОНІКА · ХРОНІКА

● Паміж Старшынёй Савета Міністраў СССР М. С. Хрушчовам, прэзідэнтам ЗША Дж. Кенедзі і прэм'ер-міністрам Вялікабрытаніі Г. Макміланам дасягнута дагаворнасць аб аднаўленні ў сярэдзіне ліпеня гэтага года ў Маскве абмеркавання пытання аб спыненні выпрабаванняў ядзернай зброі з удзелам прадстаўнікоў Савета Саюза, ЗША і Вялікабрытаніі.

● Шлі фавальны станок асоба высокай дакладнасці «ЭВ-182» выпусціў віцебскі завод імя Кірава. Ён прызначан для апрацоўкі іголак падшыпнікаў. Такі станок выпушчан у СССР упершыню.

● Уступіла ў строй высокавольная лінія Полацк — Дзісна — Міёры працягласцю 78 кіламетраў. У выніку створаны ўмовы для ажыццяўлення поўнай электрыфіка-

цыі гаспадарак Міёрскага вытворчага ўпраўлення. У далейшым да гэтай лініі намячаецца падключыць Верхнедзвінск і Асвею. Будзецца высокавольная лінія Полацк — Лепель.

● Вялікую партыю 25-тонных аўтасамазвалаў «МАЗ-525» адправіў у Аб'яднаную Арабскую Рэспубліку калектыў Беларускага аўтазавода. Мінскія аўтамабілебудаўнікі атрымалі новы заказ на выраб аўтасамазвалаў спецыяльнай канструкцыі.

● У БССР прыбыў з афіцыйнымі візітамі надзвычайны і паўнамоцны пасол Сацыялістычнай Федэратыўнай Рэспублікі Югаславіі ў СССР Ц. Міатовіч.

● Мар'ілёўскі завод «Электрарухавік» на 15 дзён раней тэрміну вырабіў партыю электравыяральных прыбораў, прызначаных для Кубы. Сэлета гэ-

тае прадпрыемства адправіла для брацкай Кубы таксама больш чым 100 рухавікоў.

● Дваццаць дзён гасціла ў нашай краіне маладзёжная дэлегацыя з Балівіі. Перад ад'ездам на радзіму кіраўнік дэлегацыі Марыю Рыка Галарса заявіў, што іх паездка яшчэ больш умацавала дружбу моладзі абедзвюх краін.

● У Савецкім Саюзе знаходзіцца турысцкая група журналістаў, рэдактараў і выдаўцоў правінцыяльных газет ЗША. Група была прынята ў Дзяржаўным камітэце Савета Міністраў СССР па культурных сувязях з зарубежнымі краінамі. Госці з ЗША наведвалі рэдакцыю «Правды», МДУ, Дом журналістаў. Амерыканскія журналісты пабывалі таксама ў Ленінградзе.

● Злучаныя Штаты Амерыкі правялі

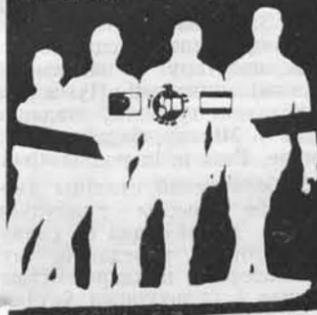
новыя ядзерныя выбухі пад зямлёй. Агульны лік падземных выбухаў, аб'яўленых афіцыйна, дасягнуў 66.

● Фотавыстаўка «Сямігодка ў дзеянні» адкрыта ў Гомельскім палацы культуры чыгуначнікаў. Гэта другая выстаўка, якую праводзіць Гомельскае абласное аб'яднанне Саюза журналістаў.

● Сасновы бор ва ўрочышчы «Лугаўцы» пад Оршай напоўніўся дзіцячымі галасамі. Тут адкрыўся піянерскі лагер «Дружба» для дзяцей рабочых заводу швейных машын. Побач, на беразе Дняпра, размясціліся лагеры для дзяцей рабочых Ільнокамбіната.

● З Бухарэста вярнулася зборная каманда фехтавальчыкаў Беларусі, якая правяла сустрэчу са спартсменамі Румыніі. Агульным вынік у камандным залку — 2:2.

Long live solidarity with the students' fight against the fascist regime of Franco and Salazar

«Няхай жыве салідарнасць з барацьбой студэнтаў супраць фашысцкіх рэжымаў Франка і Салазара!» — гаворыць надпіс на гэтым плакаце, які выпусціў Міжнародны саюз студэнтаў.

РОЗУМ ПАВІНЕН ПЕРАМАГАЧЫ!

Адказы М. С. Хрушчова на пытанні карэспандэнта

Італьянскіх газет «Паэзе сера» і «Ора»

Маскоўскі карэспандэнт Італьянскіх газет «Паэзе сера» і «Ора» Паола Пардо звярнуўся да Старшыні Савета Міністраў СССР М. С. Хрушчова з просьбай адказаць на пытанні ў сувязі з нядаўняй прапановай Савета Саюза аб'явіць раён Міжземнага мора зонай, свабоднай ад ракетна-ядзернай зброі.

Ніжэй публікуюцца адказы таварыша М. С. Хрушчова.

Пытанне: Калі прапанова Савета ўрада аб стварэнні бязатамнай зоны ў раёне Міжземнага мора будзе ажыццяўлена, то якую карысць атрымаюць з гэтага народы Міжземнаморскіх краін і, у прыватнасці, Італьянцы?

Адказ: Мне ўяўляецца, што галоўная карысць, якую атрымаюць народы, што жывуць на берагах Міжземнага мора, ад ажыццяўлення савецкай прапановы заключаецца ў тым, што людзі, вобразна гаворачы, здабудуць чыстае неба над сваёй краінай, над сваім домам. Над імі не будуць навесаць грозныя хмары ракетна-ядзернай вайны, і Міжземнае мора не

стане яшчэ адным раёнам небяспечных ваенных канфліктаў, уцягнутым пануючымі дзяржавамі НАТО ў арбіту гонкі атамных узбраенняў.

Аб'яўленне Міжземнамор'я зонай, свабоднай ад ракетна-ядзернай зброі, спрыяльна адаб'ецца, вядома, не толькі на жыцці краін і народаў гэтага раёна. Зусім відавочна, што і ў цэлым будзе звужана сфера падрыхтавання да ядзернай вайны, а гэта не замарудзіць адбіцца і на ўсёй сусветнай абстаноўцы, будзе садзейнічаць разрадцы міжнароднай напружанасці, умацаванню міру ва ўсім свеце.

Нам даводзіцца чуць ад некаторых дзяржаўных дзеячоў Захаду, што Савецкі ўрад, выставіўшы сваю прапанову не дыслакаваць у Міжземным моры ядзерную зброю і сродкі яе дастаўкі, быццам бы мае нейкія «асобныя інтарэсы». Так падыходзіць да справы могуць, вядома, толькі тыя, хто ў сваёй палітыцы кіруецца не клопатамі аб прадухіленні тэрмаядзернай вайны, а імкненнем размяс-

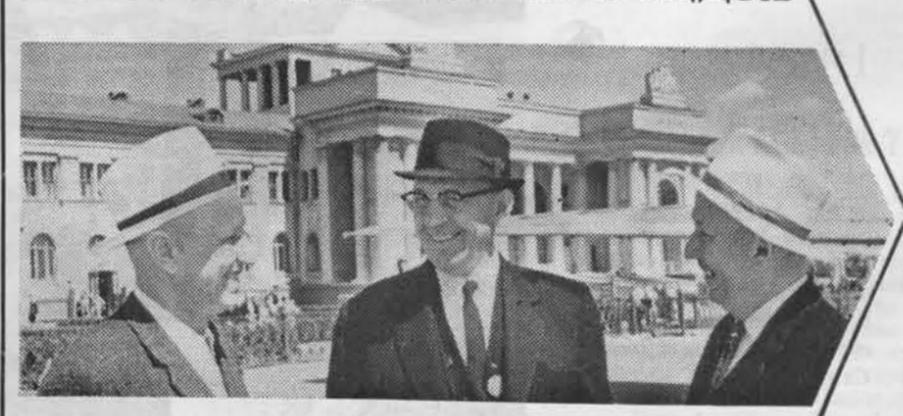
ціць свае ракетна-ядзерныя базы як мага далей ад уласнай тэрыторыі, бліжэй да жыццёвых цэнтраў іншых краін. Іменна гэтым агрэсіўным колам і спатрэбілася Міжземнае мора ў якасці стартвай пляцоўкі для запуску ядзерных ракет.

Савецкім людзям, занятым стваральнай працай, чужыя такія планы. Нашы, намаганні накіраваны на тое, каб не да-

пусціць развязвання новай вайны з яе жудаснымі вынікамі. А хіба не гэтага ж хочуць народы Італіі, Францыі, Грэцыі, Турцыі? Хіба не аб гэтым марыць народы ААР, Лівана, Туніса, Марока, народ Алжыра, які ў кровапралітнай шматгадовай барацьбе толькі нядаўна заваяваў нацыянальную незалежнасць?

(Заканчэнне на 2-й стар.)

СУСТРЭЧА ПРАЗ ПАЎСТАГОДДЗЯ

РОЗУМ ПАВІНЕН ПЕРАМАГЧЫ!

(Пачатак на 1-й стар.)

Краіны Міжземнамор'я далі свету багачэйшыя скарбы культуры, якія пакінулі глыбокі след у гісторыі чалавецтва.

У прыватнасці, тут былі створаны многія з праслаўленых твораў архітэктуры і скульптуры, якія ўвайшлі ў сусветную скарбніцу пад назвай «Сямі цудаў свету». Частка накопленых стагоддзямі скарбаў культуры, створаных творчым геніем народаў Міжземнамор'я, захавалася і да нашых дзён, але куды больш было знішчана ў ходзе шматлікіх войнаў, якія палалі ў розныя часы ў гэтым раёне. Ці можна дапусціць, каб тое, што створана і ствараецца працай народаў, згарэла ў гарніле тэрмаядзернай вайны? Не, гэтага дапусціць нельга.

Наша агульная мэта — захаванне міру. Але было б небяспечнай ілюзіяй думаць, што пагроза вайны можа мінаваць сама па сабе. Патрэбны рашучыя меры, ажыццяўленне якіх прадхіліла б ядзерную катастрофу. Савецкі ўрад робіць усё ад яго залежачае для дасягнення дагаворнасці аб такіх мерах, якія праклялі б шлях да трываллага міру. Ператварэнне Міжземнамор'я ў бяз'ядзерную зону з'яўляецца адной з гэтых мер, значэнне якой цяжка пераацаніць.

Пытанне: Прапаганда НАТО спрабуе паказаць справу так, быццам наяўнасць атамных сіл у раёне Міжземнага мора служыць справе ўмацавання «агульнай бяспекі». Ці лічыце Вы, што ўсе Міжземнаморскія краіны вераць у такую «бяспеку», якая трымаецца на атамнай сіле?

Адказ: Не, зусім не на гэтым будзеца сапраўдная бяспека дзяржаў. Накапленне запасаў гаручага не змяншае, а павялічвае небяспеку пажару. Гэта вядома кожнаму. Кіраўнікі НАТО, якія сцвярджаюць, быццам накапленне ракетна-ядзернай зброі ў раёне Міжземнага мора ўмацоўвае «агульную бяспеку», робяць гэта насуперак разважнаму сэнсу і з зусім паўнымі мэтамі: прытупіць пільнасць народаў. Увод у Міжземнае мора ваенных караблёў-ракетаносцаў НАТО ставіць краіны гэтага раёна ў такое становішча, калі яны, міма сваёй волі, могуць апынуцца ў зоне ваенных дзеянняў з выкарыстаннем ракетна-ядзернай зброі. У параўнанні са становішчам, якое існавала раней, гэта небяспека ўзрастае для краін Міжземнаморскага басейна ў шмат разоў.

Раней толькі дзве краіны — Італія і Турцыя, якія мелі на сваёй тэрыторыі стаячынарыя ракетна-ядзерныя ўстаноўкі, падвяргалі сябе небяспецы ўдару ў адказ. Цяпер амерыканскія стратэгі спрабуюць ператварыць у такіх «заложнікаў» усе краіны Міжземнага мора, таму што падводныя лодкі з «паларысамі» могуць развязаць ядзерную вайну, запустіць ракеты ў напрамку да тэрыторыі сацыялістычных краін, знаходзячыся ў прыбярэжнай зоне любой з краін Міжземнамор'я. Мы ўжо ўказвалі на тое, што ў нас няма іншага выбару, як трымаць пад прыцэлам сваёй ракетна-ядзернай зброі тэрыторыю пастананнага падводных лодак НАТО, а таксама ўзбярэжжа ўдзельнікаў НАТО, гэтак жа, як і краін, якія прадастаўляюць гэтаму блоку сваю тэрыторыю для пастананнага перыядычнага базіравання ракетна-ядзернай зброі.

Урады заходніх дзяржаў спасылкамі на гісторыю спрабуюць апраўдаць свой

небяспечны курс ператварэння Міжземнамор'я ў ядзерны ракетадом. Яны сцвярджаюць, што гістарычна Міжземнае мора было зонай дзеяння ваенных флотаў Англіі, Францыі, а пазней ЗША, якія быццам бы ахоўвалі «бяспеку» гэтага раёна. Кожны, хто хоць бы крыху знаёмы з гісторыяй Міжземнаморскіх краін, вядома, ведае, якая гэта была «ахова». Гісторыя Міжземнамор'я — гэта па сутнасці няспынны ланцуг пірацкіх набегаў каланізатараў на землі Афрыкі і Блізкага Усходу, а таксама спрэчак і канфліктаў паміж самімі каланізатарамі з-за награвленай здабычы.

Ракетна-ядзерныя сілы НАТО ў Міжземнамор'і могуць прычыніць незлічоныя беды, і ўвод іх, вядома, не мае нічога агульнага з забеспячэннем бяспекі народаў. Важнай, хоць, вядома, і не адзінай умовай бяспекі краін гэтага раёна можа быць ператварэнне ўсяго Міжземнамор'я ў зону, свабодную ад ракетна-ядзернай зброі. Калі гэты раён будзе аб'яўлены такой зонай, то Савецкі ўрад будзе гатовы даць надзейныя гарантыі таго, што раён Міжземнага мора ў выпадку якіх-небудзь ваенных ускладненняў быў бы выключаны са сферы ўжывання ядзернай зброі, калі, зразумела, такія ж абавязальствы прымуць на сябе і краіны Захаду, якія маюць ядзерную зброю.

Мы з задавальненнем адзначаем, што многія дзяржаўныя дзеячы краін Міжземнаморскага басейна разумеюць велізарную небяспеку размяшчэння ядзерных сіл у гэтым раёне. Заклік Савецкага ўрада аб'явіць увесь раён Міжземна-

га мора зонай, свабоднай ад ракетна-ядзернай зброі, знайшоў станоўчы водгук у краінах Паўднёвай Еўропы, Блізкага Усходу і Паўночнай Афрыкі. Наш заклік быў сур'яльна ўспрыняты таксама і сярод удзельнікаў Канферэнцыі афрыканскіх краін у Адыс-Абебе.

Па ўсім відаць, што ініцыятыва Савецкага Саюза сустракае адабрэнне ў самых шырокіх сляях народаў Міжземнамор'я.

Пытанне: Чым адрозніваецца план стварэння бязатомных зон у раёне Міжземнага мора ад «плана Рапацкага» і ад плана стварэння бязатомнай зоны на Балканах?

Адказ: У апошні час шукальны розум людзей, заклапочаных тым, як адвесці пагрозу тэрмаядзернага канфлікту, выставіў цэлы рад праектаў стварэння бязатомных зон у розных раёнах свету, у тым ліку ў Цэнтральнай Еўропе, на Балканах, у Паўночнай Еўропе, на Міжземным моры. Ужо ёсць рашэнне Генэральнай Асамблеі ААН аб аб'яўленні бяз'ядзернай зонай усяго афрыканскага кантынента. Зразумела, што кожны праект мае свае характэрныя рысы, звязаныя з асаблівасцямі тых ці іншых раёнаў зямнога шара. Але агульным для ўсіх гэтых праектаў з'яўляецца імкненне збавіць людзей ад пагрозы ядзернай вайны. А гэта і ёсць самае галоўнае.

Савецкі Саюз, верны сваёй палітыцы міру і дружбы паміж народамі, які паслядоўна выступае за раззбраенне, заўсёды гатоў падтрымаць любы крок, што вядзе да вялікай перамогі розуму над сіламі разбурэння, над вайной.

(ТАСС).

Сустрэча праз паўстагоддзя

Паветраны лайнер «АН-10» прыземліўся ў Мінскім аэрапорце. Па трапу спускаюцца нашы госці — землякі са Злучаных Штатаў Амерыкі: Канстанцін Клімовіч, Мішэль Бойка, Якаб Рэцько, Сэваці Сапэга, Дора Азерская, Джон Бухавец, Іосіф Рагойша. Сустрэць гасцей прыйшлі прадстаўнікі Беларускага таварыства дружбы і культурных сувязей з за-

рубежнымі краінамі, «Інтурыста», супрацоўнікі рэдакцыі газеты «Голас Радзімы» і Беларускага радыё.

Кожны з прыездных амаль паўстагоддзя пражыў у разлуцы з маці-Беларуссю, з роднымі і дарагімі людзьмі.

Пакінуўшы свой край яшчэ да рэвалюцыі, яны так і не бачылі яго з таго часу.

На сустрэчу з роднымі прыехалі сваякі з Віцебшчыны, Гродзеншчыны, Міншчыны, з Бранска, Кветкі, гарачыя абдымкі, слёзы...

Канстанціна Клімовіча сустрэлі сястра Антаніна Бохан з дачкой Надзеяй і зяцем Рыгорам.

Фота Л. Папковіча.

Да Канстанціна Клімовіча падыходзіць бабулька.

— Косця, ты? — пытаецца яна і, нарэшце, пазнаўшы брата, кідаецца да яго.

— Жывая, здаровая, сястрычка родная! — гаворыць Канстанцін. — Сівенькай зусім стала. А калі разлучаліся, нам не было і па дваццаць...

Далей яны не могуць гаварыць. Моўкі стаяць і плачуць.

Сустрэць Мішэля Бойку прыехалі яго тры малодшыя браты Іосіф, Сямён і Фёдар, чатыры сястры Соф'я, Таццяна, Марыя і Аляксандра. Пасля абдымкаў і пацалункаў пасыпаліся самыя розныя пытанні. Мішэля вельмі цікавіла, як жывуць сваякі. А тыя ахвотна адказвалі. Сямён жыве ў Бранску, працуе намеснікам галоўнага ўрача бальніцы, Іосіф выкладае ў Віцебскім ветэрынарным інстытуце, Фёдар і сястры жывуць у вёсцы Забалочце, працуюць у калгасе імя Кірава Любанскага раёна.

— А я быў шахцёрам у горадзе Маганой-Сіры, што ў штаце Пенсільванія. Цяпер пенсіянер, — гаворыць Мішэль.

Д. Азерская ўбачыла родную сястру і пляменніка. Цёпла су-

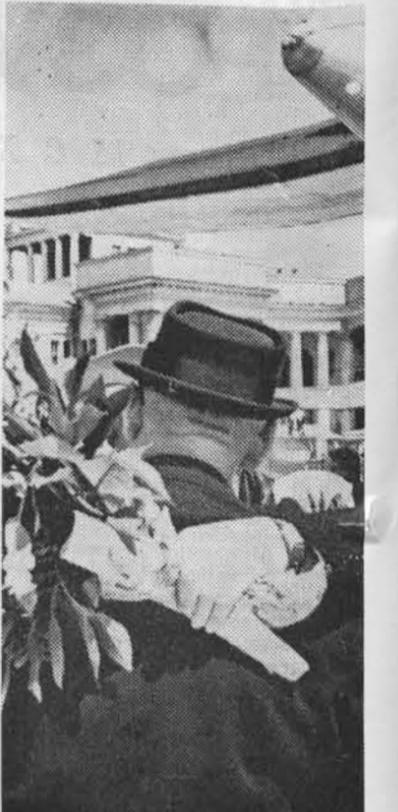
стрэлі сваякі і іншыя турыстаў. Мікалай Васільевіч Папоў, кіраўнік групы, расказаў, дзе павывалі турысты да прыезду ў Мінск.

— У Савецкай краіне мы правялі ўжо каля тыдня, — сказаў ён. — Пазнаёмліся з Ленінградам і Масквой. У Вялікім тэатры сталіцы слухалі «Барыса Гадучова», у тэатры оперы глядзелі чудаўную оперу «Дамы і гусары».

Асабіста я не беларус. Але ў другі раз з радасцю прыехаў у Мінск. З задавальненнем яшчэ раз агляджу славуцасці гэтага горада, пагутару з надзвычай ветлівымі мінчанамі. Ну, а ва ўсіх астатніх турыстаў жаданне пабыць у Мінску, бадай, яшчэ большае. Гэта ж іх родны край.

...У Беларускай сталіцы амерыканскія турысты прабудуць сем дзён. Азнаёмяцца са славуцасцямі горада, наведваюць музеі, некаторыя прадпрыемствы, дзіцячыя і культурныя ўстановы, тэатры, кіно, сустраюцца з прадстаўнікамі Беларускай грамадскай, сваімі вачыма ўбачаць, як змянілася і расквітнела Беларусь.

Г. ПАРОМЧЫК.

На здымках: уверх — госці Беларускай сталіцы — амерыканскія турысты прыйшлі ў Мінск. Справа — хваляючыя сустрэчы пасля п'яцідзясяцігадовай разлукі. На здымку ў цэнтры: турыст са Злучаных Штатаў Амерыкі Мішэль Бойка сустраецца з братамі Іосіфам і Сямёнам.

«ЁН ВУЧЫЦЬ ЖЫЦЬ...»

Паведамляю вам, што пасылаю з кнігамі атрымала. Вялікае дзякуй за іх таксама ад майго мужа і дачкі. Яны могуць чытаць на нашай мове, хоць і не зусім добра. Нядаўна я прачытала адну з прысланых кніг, якая называецца «Тыя, каго мы любім, жывуць». Асабліва захапляе мяне адзін з герояў кнігі — Ногін. Ён вучыць, як трэба жыць, як любіць Радзіму і, калі трэба, аддаць за яе жыццё.

Бельгія.

«НА ЖАЛЬ, ПАКУЛЬ НЕМАГЧЫМА...»

Мяне вельмі радуе навіны з Беларусі. Чытаеш газету і бачыш, як расце і мацнее мой край, як з кожным годам усё лепш ідуць у ім справы. Вельмі хочацца глянуць на сваю радзіму, дзе я не быў ужо дваццаць два доўгія гады, хочацца сваімі вачыма паглядзець на Мінск, на Вілейку і іншыя гарады і сёлы, якія, я ўпэўнен, сталі непазнавальныя. Але, на жаль, пакуль гэта застаецца заўважнай марай. Такая паездка мяне не па кішэні.

Я вельмі люблю родную музыку, і канцэрты па радыё дастаўляюць мне вялікую асалоду. Асабліва падабаюцца мне канцэрты Валерыя Клімава.

Аўстралія.

«Я ШЧЫРА РАД»

Дзень добры, наважаныя супрацоўнікі рэдакцыі! Я атрымала газету, якая друкуецца на майё роднай мове, ужо больш як два гады і вельмі ўдзячны вам за бескарыслівую працу. Я шчыра рад за поспехі майго народа, які перажывае вялікую нястачу і толькі пры Савецкай уладзе выйшаў, як кажуць, у людзі. А як людзі жылі тады, мне добра вядома. Таму вось у 1909 годзе я і паехаў за акіяна. А што я знайшоў тут добрага? Нічога. Часта быў без работы і галадаць даводзілася...

Я ўжо, вядома, стары, і здароўе не дазволіць мне пабываць на радзіме. Застаецца адзіная радасць — пісьмы з роднага краю. Вельмі яны дапамагаюць мне на чужыне.

ЗША.

ОРДЭН НА СЦЯГУ

Ордэн красавіцца на сцягу калгаса заўсёды, асабліва — ва ўрачыстыя дні, калі сцяг выносілі на сцэну або высокую ўзніжэнні над галоўнамі дэманстрацый. Ён зіхцеў і прыцягваў да сябе ўвагу. Бо ў гэтым свяшчэнным кавалачку метала, як у фокусе, адбівалася слава перадавога ў рэспубліцы калгаса імя Валадарскага на Магілёўшчыне.

Любілі калгаснікі сваю сельгасарцель, даражылі ёй, і здавалася ім, што ордэнам Леніна ўзнагароджаны кожны з яе членаў. А ім і сапраўды было чым даражыць: усяго было ўдзястатку, жылі багата, культурна, дружна, гатовыя змагацца адзін за ўсіх і ўсе за аднаго. І калі пачалася Вялікая Айчынная вайна, усе дарослыя мужчыны пайшлі абараняць сваю Радзіму.

У тыя дні пайшоў на фронт і Фёдар Кардзянкоў. Рахункавод сельгасарцелі змяніў пяронавінтоўку. Перад адыходам, развітваючыся з сынамі, Кардзянкоў сказаў яму:

— Есць вялікая справа, Сярожа. Табе ўжо пятнаццаць год, і я хачу даверыць табе захаванне ордэна Леніна...

І пакінуў рахункавод Кардзянкоў родны дом, пакінуў назаўсёды.

...Сяргей адшукаў у каморы жалезную скрынку і толькі пачаў змазваць ордэн машынным маслам, як з'явіўся на парозе Іван Разумкоў, родны брат маці. Не вельмі добрай славай карыстаўся Іван сярод людзей за

сваю ляноту, нядбайнасць і сваркі. Убачыўшы ў руках Сяргея ордэн, Разумкоў усміхнуўся.

— Закопваеш, — кінуў ён на скрынку.

Сяргей нічога не адказаў. — Не бойся, пляменнік, не выдам. Я ж ведаю, што ты пра мяне думаеш, ды і не толькі ты!.. То было ўчора, а сёння, калі вось-вось сюды можа прыйсці нязваны «госць», і я ўжо другі чалавек. Ведай гэта. Што трэба будзе, скажы — памагу.

Сяргей з маці закапалі ордэн непадалёку ад хаты.

Гітлераўцы рабавалі калгас, арыштоўвалі актывістаў, хацелі дазнацца, дзе калгасны сцяг і пячатка. Потым даведліся і пра ордэн. Колькі людзей у камандатуру перацягалі — дай ім ордэн! І ўсе, як згаварыліся, цвярдзіць у адно слова: старшыня забраў з сабой, павёз у тыл.

Выклікалі ў камандатуру і Івана. Чалавек, які яго дапытываў, з'явіўся ў вёсцы разам з гітлераўцамі і быў пастаўлены імі на пасаду старасты.

— Нічога пра ордэн не ведаю, — сказаў Іван. — Гэта ўсё мае паказанні.

Дапытвалі і Матруну Самсонаўну і яе сына Сяргея. Але яны хоць бы слова сказалі. А самі баіліся, каб не выдаў іх Іван.

І вось аднойчы ён прыйшоў да сястры.

— Гэты нягоднік мяне лічаць як бы за свайго. За добра-

надзейнага. Я ім яшчэ пакажу добранадзейнасць, будуць памятаць мяне. — І да Сяргея і яго маці: — Вы што хочаце думаць, сястра і пляменнік, а ордэн дайце мне. Ад чыстага сэрца кажу: я добра схавваю. Ды ў мяне яго і шукаць не будзе. А ў вас тут усё перавернуць ды перакапаюць. Ужо налет рыхтуюць... Мне асабіста ён не патрэбны. Не заслужыў я яго. Для людзей хачу захаваць, для вас, для Фёдара, для калгаса. Паверце мне.

Іван гаварыў шчыра, перакапальна, яму нельга было не паверыць, і яму паверылі. Сяргей адкапаў скрынку з ордэнам і перадаў яго свайму дзядзьку.

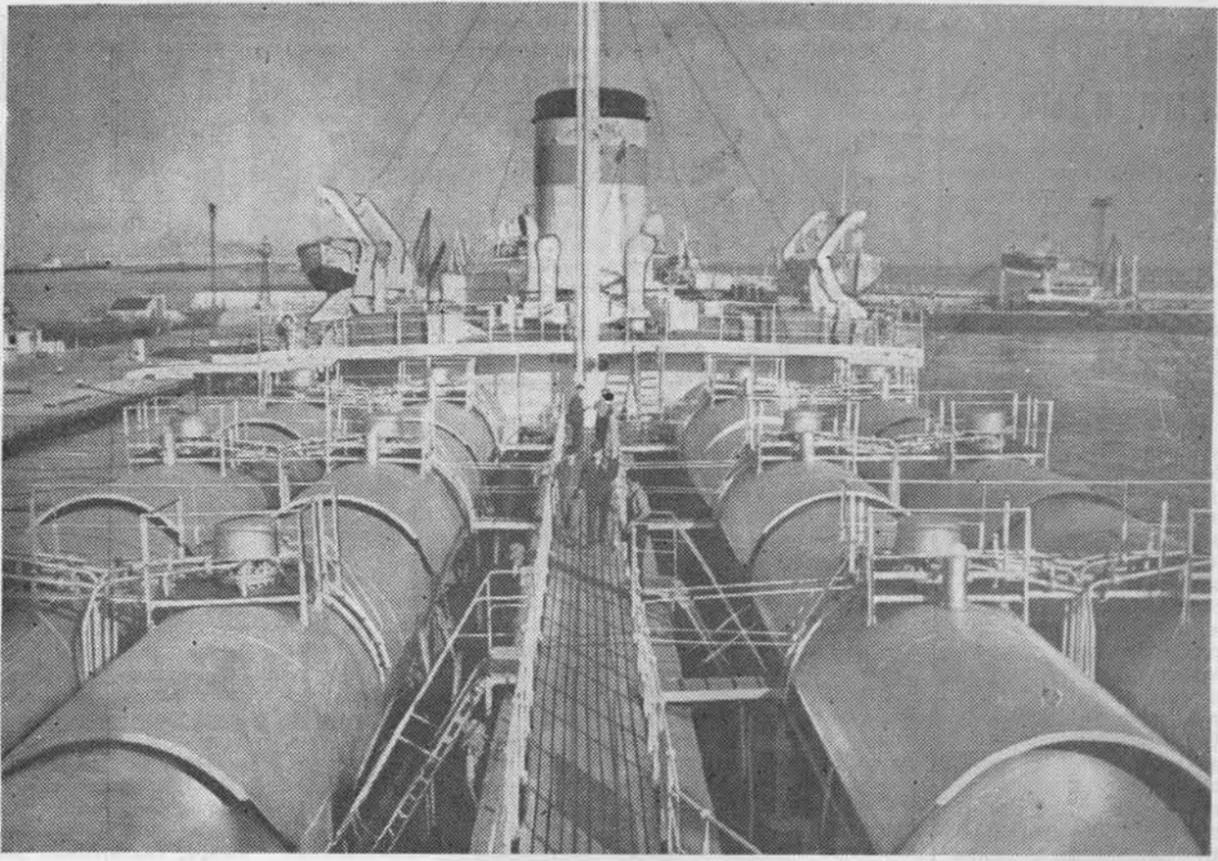
— Не бойся, — ласкава сказаў Разумкоў. — Усё будзе ў парадку. Загіну, а не разлучыся з ім.

І Іван Разумкоў стрымаў сваё слова. Ён збіраг ордэн Леніна, а аказаны давер як бы падняў чалавека.

Ён пайшоў у партызаны, каб са зброяй у руках абараняць Радзіму і свой ардэнаносны калгас, які стаў яму цяпер дарагім і блізкім.

Калі летам сорак чацвёртага года Магілёўшчына была вызвалена ад нямецкіх акупантаў, партызаны выйшлі з лясоў, і ў першы ж дзень Іван Разумкоў, вярнуўшыся ў сваё сяло, аддаў старшыні калгаса ордэн Леніна. З таго дня ён зноў зазіхцеў на алым сцягу перадавога калгаса.

Я. САДОУСКИ.

Судны танкернага флоту Чарнаморскага параходства робяць рэгулярныя рэйсы на пастаяннай міжнароднай марской лініі, якая звязвае Адэсу з портамі Кубы. Тысячы тон нафтапрадуктаў і вадкага аміяку перавозіць маракі танкера «Уладзімір» у порты вострава Свабоды. На здымку: на грузавой палубе судна.

Фотахроніка ТАСС.

ЧАМУ Л. РАПНЁЎ НЕ ЕДЗЕ НА РАДЗІМУ?

У кожнага чалавека ёсць радзіма. Няма яе толькі ў здрадніка. Яго калоціць ад аднаго гэтага слова. Такім я ўяўляю сабе і Леаніда Рапнёва.

...Чалавек рос на роднай зямлі, дыхаў яе паветрам. Яна гадала яго, як сына, а ён... здрадзіў ёй. Здрадзіў і сваёй зямлі, і свайму народу, а потым, як бязлівы звер, уцёк ад гневу народнага.

Вось каротка здрадніцкая дарога гэтага адшчапенца.

Калі свабодалюбівыя беларусы, як і ўсе савецкія людзі, па закліку партыі ўзяліся за зброю, каб перагарадзіць шлях фашысцкім акупантам, у Рапнёва была толькі адна думка — выратаваць сваё нікчэмнае жыццё. І ён стаў дызерцірам. Ты, Рапнёў, спадзяюся, добра памятаеш той дзень. Было гэта каля Краснаполля восенню 1941 года. «Я хачу служыць «новаму парадку», — калотчыся ад страху, сказаў ты фашысцкаму афіцэру і падняў рукі ўгору. Ты пачаў служыць тым, хто рабаваў, вешаў і забіваў. Твае «справы» яшчэ памятаюць у Слаўгарадскім і Краснапольскім раёнах на Магілёўшчыне. Там, дзе праходзіў карны атрад, якім ты камандаваў, заставаліся попел і трупы. Гэта добра памятаюць жыхары вёсак Буглаі, Новай Ельні, Вялікага Осава і інш. Сотні жыццяў беларусаў на тваім брудным сумленні.

Але ты памыліўся ў сваіх разліках: наш народ пакарыць нельга. Там, дзе ты, карыстаючыся часовым поспехам сваёй гаспадароў-варвараў, паліў, вешаў, расстрэльваў землякоў, даўно кіпіць жыццё, людзі жывуць шчасліва. Ніколі не забудуць яны тых, хто загінуў у імя свабоды сваёй зямлі.

Штогод 24 красавіка ўсе жыхары сяла Вялікі Осаў ідуць да брацкай магілы, дзе пахаваны старыя, жанчыны, дзеці — сваякі партызан, якіх забіў ты, Рапнёў, са сваімі карнікамі. Гэта было 24 красавіка 1943 года.

Ускладаючы вянкі на гэту свяшчэнную магілу, краснапольцы, аддаючы даніну гордай мужнасці загінуўшых, праклінаюць цябе і тваіх галаварэзаў. Вось што сказаў на магіле калгаснік Фёдар Еўдакіменка, сведка гэтых зверстваў:

— У такіх падлюг, як Рапнёў, чорная душа. Ён пракляты народна.

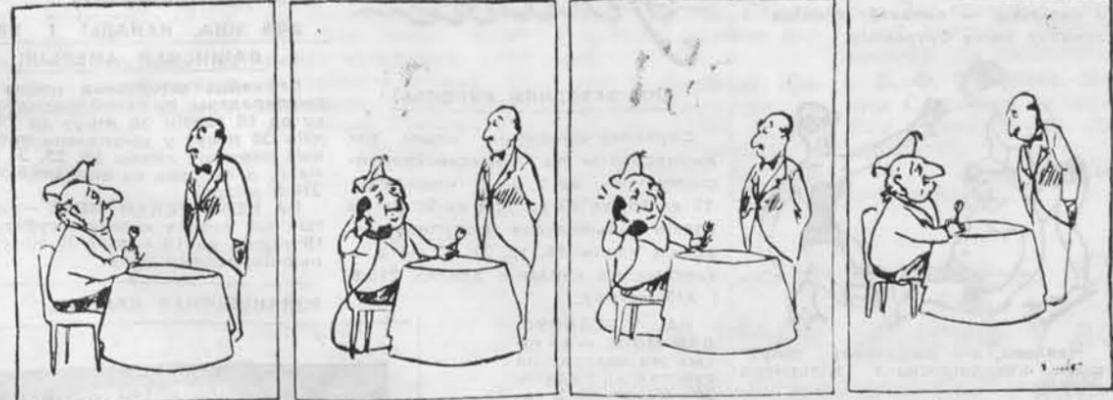
Так гавораць і іншыя.

Вайна была цяжкім выпрабаваннем для ўсіх. Былі і такія, хто эмалашчынаў, адышоў ад барацьбы. І толькі ў гэтым іх віна. Але яны не забівалі сваіх братаў. Народ дараваў ім маладушнасць. Таму ўсе такія людзі амністываны. Але былі і такія, як ты, Рапнёў, якім дараваць нельга. Няма ім дарогі на Радзіму, бо чаквае іх тут толькі ганьба і пагарда. Няхай ведаюць пра гэта ўсе нашы сумленныя землякі, няхай ведаюць пра гэта і жыхары амерыканскага горада Ньхевена, дзе ты ратуешся ад гневу народа.

Калі ўжо ў гэтай карэспандэнцыі зайшла гутарка аб Краснаполлі, хочацца крыху расказаць пра гэты куток Савецкай Беларусі. Гарадскі пасёлак за пасляваенныя гады вырас і папрыгажэў. З'явіліся ў ім шматпавярховыя будынкі ўнівермага, дома культуры, бальніцы, школ і жылых дамоў. Далека ідзе па Беларусі слава пра артыстаў Краснапольскага дома народнай творчасці, якія на рэспубліканскіх аглядах у Мінску не раз узнагароджваліся ганаровымі граматамі і дыпламамі.

Калгасы і саўгасы Краснапольскага вытворчага ўпраўлення настойліва змагаюцца за высокія ўраджай, за павелічэнне вытворчасці малака, мяса і іншых прадуктаў і дабіліся ўжо вялікіх поспехаў. Словам, як і ў любым іншым кутку нашай рэспублікі, тут будуюць новае жыццё. І ніхто гэтаму цяпер не ў сілах перашкодзіць.

Е. КАРКЛІН, журналіст.

— Вам пазлыю ці бульён, пан генералісімус? — Ало, Вашынгтон, яное мне сёння выбраць меню? — Так, так, зразумела. — Бульён! Так карыкатурыст мексіканскага часопіса «Сьемпра» вясмейвае залежнасць Франка ад рэакцыйных колаў ЗША.

ВАС шукаюць і чакаюць СВАЯКІ ШТО З ТАБОЙ, ПАЛІНА?

Паліне БЕНДЗЕРАВАЙ у ФРГ ад сястры Марыі ЛЯХАВАЙ з гарадскога пасёлка Сіроціна Шумлінскага раёна Віцебскай вобласці.

Дарагая сястра! Мінула ўжо больш года, як я атрымала ад цябе апошняе пісьмо. Чаму ты змоўкла і не пішаш? Вельмі хацелася б ведаць, як тваё здароўе. Вось я і вырашыла напісаць табе праз газету. Жывём мы з мужам добра.

Ён працуе, а я раблю на гаспадарцы. Сыны мае ажаніліся. Пётр працуе ў вёсцы Лоўша, а Іван — у Полацку электраварышчыкам на нафтаперапрацоўным заводзе. Дачка Каця замужам, працуе на камбінаце бытавога абслугоўвання ў г. п. Шумліна. А малодшая пакуль вучыцца ў сярэдняй школе.

Вось каротка і ўсе аб нашым жыцці. Чакаем адказаў.

КАЛГАСНЫЯ СТЫПЕНДЫАТЫ

Іван Ансім — студэнт Віцебскага ветэрынарнага інстытута. Але не проста студэнт, а калгасны стыпендыят. Іван атрымлівае штормасячную стыпендыю са свайго калгаса імя Леніна Наваградскага раёна. І такіх, як ён, у інстытуце многа.

Вось схілілася над канспектамі Ванда Мацеша. Клопаты аднавіскаўцаў накладваюць на яе асабліваю адказнасць. Усяго некалькі месяцаў назад Ванда была калгасніцай сельгасарцелі «Наперад» Браслаўскага раёна. Кожны месяц яна атрымлівае з калгаснай касы 41 рубель, а вельмі часта ў дадатак і пасылкі. У адказ яна пасылае выпіскі з заліковай кніжкі: веданне, аднавіскаўцаў, не падвядзе ваш пасланец.

Два гады працавала ў кукурузаводчым звязе калгаса «1-е Мая» Глыбоцкага раёна Люда Харэцкая. У мінулым годзе і яна стала калгаснай стыпендыяткай. Спіс гэты можна было б працягнуць. Бо ўсяго ў інстытуце 78 студэнтаў, якія прыехалі на навучанне калгасцаў і атрымліваюць калгасныя стыпендыі. З кожным годам іх колькасць узрастае. Дзяржава прадаставіла для вучобы ўсе неабходнае. Лекцыі і практычныя заняткі праводзяць выдатныя выкладчыкі. Да паслуг студэнтаў прасторныя і светлыя аўдыторыі, лабараторыі, вучэбныя кабінеты, багатая бібліятэка, навучальная гаспадарка. А для адпачынку — добры студэнцкі клуб, лепшы ў горадзе спартыўны гарадок.

Ул. ГАНЧАРОВ.

ТАЛЕНТ

Адзін з цымбалістаў падаў знак. Папыла чароўная музыка «Кіеўскага вальса»...

Струнным аркестрам у сельгасарцелі імя Суворова кіруе калгаснік Станіслаў Антонавіч Яцына. Любоў да музыкі ён пераняў ад свайго бацькі. 13-гадовым хлопчуком пачаў іграць на скрыпцы. Затым сам зрабіў цымбалы.

Станіслаў Антонавіч даўно ўдзельнічае ў выступленнях струннага аркестра, заахвочвае іншых выступаць на клубнай сцэне. І сёння можна ўбачыць за цымбаламі брыгадзіра будаўніцкай Паўла Лешчыка. Быццам ажывае скрыпка ў руках калгаснікаў Любаміра Казекі і Іосіфа Зубкевіча.

Самадзейныя музыканты выступаюць не толькі перад кал-

30 ГОДІ Чалавек у такім узросце ўступае ў пару духоўнай і фізічнай сталасці. За плячыма ў яго яшчэ няма вялікай працоўнай біяграфіі, усё жыццё — наперадзе. Калі ж спаўняецца 30 год тэатральнаму калектыву, то тут ужо маюць быць і творчая сталасць, і сапраўднае прафесійнае мастацтва, і багаты рэпертуар. Менавіта з такімі «паказчыкамі» сустракае сваё 30-годдзе калектыў Беларускага ордэна Леніна Вялікага тэатра оперы і балету.

Багатае мінулае ў нашай тэатра. Яшчэ за два гады да яго адкрыцця, у 1931 годзе, у Мінску была створана Дзяржаўная студыя оперы і балету, у склад якой увайшлі галоўным чынам выпускнікі-вакалісты Мінскага музычлішча. Пад кіраўніцтвам І. Гітгарца студыйцы паставілі тады два оперныя спектаклі — «Залаты пеўнік» Рымскага-Корсакава і «Кармэн» Біза. Усе маладыя вакалісты не толькі спявалі сольныя партыі, але і выступалі ў спектаклях як харысты. Са студыйцаў і сфарміраваўся пазней тэатральны калектыў, які адразу заявіў пра сваё існаванне гэтымі дзвюма пастаноўкамі.

Оперная група здзейсніла пастаноўкі такіх выдатных твораў, як «Князь Ігар» Барадзіна, «Пікавая дама» і «Югені Анегін» Чайкоўскага, «Рыгале» Вердзі, «Севільскі цырульнік» Расіні. У гэтых спектаклях сапраўднаму раскрыўся талент маладых выканаўцаў, іх яркія індывідуальнасці.

Асабліва вылучалася моцным і прыемным голасам, прывабнай знешнасцю і акцёрскімі здольнасцямі ў партыях свабодалюбівай і тэмпераментнай Кармэн з аднайменнай оперы і абаяльнай Лізы з «Пікавай дамы» Л. Александрэўскай. З першага ж сезона яна стала вядучай салісткай тэатра і пазней вырасла ў буйнага майстра савецкай опернай сцэны.

Тэатр выхаваў цэлы шэраг выдатных салістаў: М. Дзянісава, І. Балэціна, С. Друкер, Р. Млодэк, І. Мурэмцава. Створаныя ім музычна-сцэнічныя вобразы ў класічных творах і беларускіх нацыянальных операх пакінулі прыкметны след у гісторыі музычнай

МАЛАДОСЦЬ БЕЛАРУСКАЙ ОПЕРЫ

культуры рэспублікі. Сапраўды, хто з мінскіх старажылаў не памятае глыбока трагедыіны вобраз прыдворнага блазна Рыгале, па-майстэрску ўвасоблены М. Дзянісам, або рамантычна ўсхваляваную, высякародную Тацяну — Р. Млодэк, ці мужа рускага патрыёта Сусаніна — І. Мурэмцава?

Свае вядучыя салісты былі і ў балетнай трупе маладога тэатра, якая ў першыя гады творчай працы паставіла «Чырвоны мак» Гліэра, «Калелію» Дэлліба, «Канёк-Гарбунок» Пуні, «Лебядзінае возера» Чайкоўскага. «Зоркі» беларускага балету З. Васільева, А. Нікалаева, С. Дрэчын, К. Мулер, Н. Младзінская, валоючы высокай тэхнікай танца, пластычнай выразнасцю, садзейнічалі значнаму росквіту нацыянальнай харэаграфіі.

З самага пачатку сваёй дзейнасці тэатр зацікавіўся творамі нацыянальнай музычнай драматургіі. Яго дружба з кампазітарамі рэспублікі пачалася яшчэ ў канцы 30-х гадоў. Вось яе вынікі: з пастаўленых за перыяд існавання тэатра каля 200 опер і балетаў 10 опер і 8 балетаў належаць беларускім аўтарам. У апошнія гады калектыў асабліва часта звяртаецца да беларускай драматургіі. Створаныя ў цесным кантакце з беларускімі кампазітарамі Ю. Семянякам, Я. Глебавым і Г. Вагнерам такія творы на сучасныя тэмы, як опера «Калючая рука», балеты «Мара» і «Святло і цені» прыхільна сустраты нашымі глядачамі.

У калектыў тэатра ў апошні час прыйшлі свежыя выканаўчыя сілы, якія ўжо зрабілі першыя ўдалыя крокі. Ім, маладым

спевакам і танцорам, як кажуць, і карты ў рукі — дзяржаў, стварай і працягвай лепшыя традыцыі савецкага опернага мастацтва, нашай нацыянальнай музыкі.

Хоць тэатру трыццаць год, яго калектыў адчувае сябе маладым. Ён усведамляе веліч задач, якія пастаўлены перад савецкім мастацтвам роднай партыі. У калектыве адно жаданне — несіць у масы добрае, светлае, прыгожае, самааддана служыць справе камунізму.

Нядаўна ў тэатр прыйшла радасная вестка: калектыў запрошаны выступіць у пачатку наступнага года з лепшымі спектаклямі ў Маскве на сцэне Крамлёўскага тэатра. «Юбілейны» год беларускай оперы і прыйдзе пад знакам падрыхтоўкі да адказных выступленняў перад маскоўскім глядачом.

Г. ЗАГАРОДНІ.

На фермах саўгаса «Азірцы» Глыбоцкага вытворчага ўпраўлення працуюць моладзь. Маладыя жывёлаводы абавязаліся надаць у гэтым годзе ад кожнай каровы ў сярэднім па 3040 кілаграмаў малака. На здымку: перадавыя даяркі адной з лепшых ферм саўгаса. Злева направа — Фаіна Дзямянчык, Яўгенія Зялёнка, Аглайда Хаціловіч, Аліна Хайноўская, Ліля Развадоўская, Марыя Садоўская і Марыя Садоўская.

Фотахроніка БЕЛТА.

ДОБРЫЯ ВЕСТКІ З КАПЫЛЬШЧЫНЫ

ПА ПРАЦЫ

Калгас «Семежава» — буйная шматгалінавая гаспадарка. З году ў год хлебаводы павышаюць ураджайнасць, павялічваюць вытворчасць прадуктаў жывёлагадоўлі. Багаце калгас, павялічваюцца даходы хлебаводу. Сялята на конны працэдзень выдаюць штомесячна па 1 рублю 40 копеек. Даяркі Вера Стасевіч і Ганна Пыско, напрыклад, за сакавік і красавік атрымалі больш як па 250 рублёў грашыма, а сям'я калгасніка Афанасія Перасяляка, якая складаецца з двух працэдзельных, — 620 рублёў. Шмат грошай атрымалі таксама сем'я палыводаў Івана Стасевіча, Міхаіла Стасевіча і іншых.

КАЛГАСНЫ ДАМ КУЛЬТУРЫ

У цэнтры вёскі Мацкевічы вырастае прыгожы цагляны будынак. Гэта дом культуры калгаса «Прауда». У прасторным памяшканні размешчаны глядзельная зала на 300 месцаў, бібліятэка і пакой для работы гуртковай мастацкай самадзейнасці.

БЯСПЛАТНА

Вялікія клопаты аб здароўі хлебаводу працягваюць праўленне сельгасарцелі імя Суворова. Перадавікам вытворчасці выдаюцца бясплатныя пуцёчкі ў санаторыі, на курорты і ў дамы адпачынку. Нядаўна ў розных здарунацкіх краінах пабывала 15 членаў гэтай арцелі. Сярод іх даярка Вольга Васільевіч, свідарка Надзежда Кульбіцкая, палыводы Павел Зялёніч, Павел Дудзінскі, Барвара Русаковіч, Валіяціна Васільевіч, Павел Паўлавіч. На бясплатных пуцёчках адпачываюць і многія калгаснікі сельгасарцелі імя Ульянава, «Пралетарый», «Піянер», імя Ціміразева.

ЗНАТНАЯ СВІНАРКА

На Капыльшчыне добра вядома імя Героя Сацыялістычнай Працы свідаркі саўгаса імя Дзяржынскага Ганны Нікульскай. У 1958 годзе яна выступіла ініцыятарам руху свідарак-тысячніц у рэспубліцы. З таго часу Ганна Гаўрылаўна дабіваецца выдатных поспехаў у працы. Летась яна адкарміла больш як 1200 свіней, сёлета абавязалася адкарміць 1500 свіней. Ганна Гаўрылаўна Нікульская часта атрымлівае лісты з розных куткоў краіны. Працаўнікі вёскі цікавіцца справамі знатнай свідаркі. І яна ахвотна дае адказы, дзеліцца вопытам сваёй работы.

М. СЕУРУК.

шумар

Наведвальнік аднаго з парызскіх кафэ зверху ўсялякай меры п'е алкагольныя напіткі. Сусед па століку папярэджае яго:

— Ці ведаеце вы, што, паводле статыстычных даных, штогод два мільёны французцаў паміраюць ад захворванняў, выкліканых злужыганнем алкаголем?

— О, гэта мяне не датычыцца, я бельгіец! — адказаў п'яніца і загазаў яшчэ бутэлечку.

Чалавек, які выратаваў танушага амерыканскага мільянера сказаў:

— А зараз выкарыстаем штучнае дыханне.

— Нічога штучнага, я заплачу, калі трэба! — усклінула жонка мільянера.

Будзёны

ДЛЯ ЗАХОДНЯЙ ЕУРОПЫ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па сярэднеўрапейскаму часу: ад 7 да 8 гадзін, ад 15 да 16, ад 19 да 20 і да 21 да 22 гадзін у дыяпазоне наступных кароткіх хваляў: 16, 19, 31, 41 метр, а таксама на сярэдніх хвалях 216,6 і 375 метраў.

НА БЕЛАРУСКАЙ МОВЕ — на гэтых жа хвалях па суботах ад 7 гадзін 30 минут да 8 гадзін і ад 19 гадзін 30 минут да 20 гадзін па сярэднеўрапейскаму часу. Апрача таго,

НА ГАСТРОЛІ У МАСКВУ

Многія ў Беларусі чулі чароўныя песні ў выкананні Дзяляціцкай харавой капэлы, што на Наваградчыне. І вось прыйшла радасная вестка ў вёску Дзяляцічы — цэнтр калгаса «Сцяг Саветаў»: калгасная харавая капэла — пераможца дэкады самадзейнага мастацтва — запрошана для ўдзелу ў канцэртах у Маскву...

Вялікі шлях прайшоў за 35 гадоў калектыў гэтай харавой капэлы. Яго выступленні чулі працаўнікі палёў, рабочыя заводаў і фабрык нашай рэспублікі. Але вялікага гонару выступаць у Маскве калектыў удастоіўся ўпершыню.

Для выступлення на Выстаўцы дасягненняў народнай гаспадаркі СССР і ў радзе канцэртных залаў і клубаў сталіцы, — расказвае мастацкі кіраўнік капэлы Шырэвіч, — мы падрыхтавалі дванаццаць твораў. Адкрываць канцэрт будзем урачыстай песняй кампазітара Паўла Шыдлоўскага «Прывітальная Маскве». У рэпертуар уключылі таксама песні кампазітараў Гродзеншчыны Аляксандра Шыдлоўскага «Ляці, наша песня», «Там пад гаем» і лірычную песню кампазітара Антона Валынчыка «Зайшоў ўжо сонейка». Артысты капэлы выканаюць таксама беларускія жартоўныя песні «Біла жонка мужыка», «Мой міленькі захварэў», «Ляціць сарока» і іншыя ў апрацоўцы кампазітара Паўлаўскага.

Да паездкі ў Маскву разам з ветэранамі капэлы брыгадзірам Міхаілам Шуцько, яго братам Юрыем, калгасным бухгалтарам Паўлам Сіўко і іншымі рытуяцтва таксама калгасніцы Тамара Макоўская, Ніва Аляшкевіч, Рычард Фарботка, Іван Хацяновіч і Ліда Бушма.

І. КАЗАЧОНАК.

штодзённа на кароткіх хвалях 30,61 і 42,15 метра ад 22 гадзін 30 минут да 23 гадзін 30 минут па сярэднеўрапейскаму часу.

ДЛЯ ЗША, КАНАДЫ І КРАІН

ЛАЦІНСКАЙ АМЕРЫКІ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па нью-йоркскім часу ад 18 гадзін 30 минут да 20 гадзін 30 минут у дыяпазоне наступных кароткіх хваляў: 19, 25, 31 і 41 метр, а таксама на сярэдніх хвалях 216,6 метраў.

НА БЕЛАРУСКАЙ МОВЕ — на гэтых жа хвалях кожную суботу ад 19 гадзін да 19 гадзін 30 минут па нью-йоркскім часу.

РЕДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ.

НАШ АДРАС
Мінск, Ленінскі праспект, 77.
Дом Друку, Рэдакцыя газеты «Голас Радзімы».